

Leerrede over Micha 4: 6 en 7, uitgesproken op Woensdag 4-10-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 3: 2

Lezen - Micha 4

Toespraak bij de bediening van het sacrament van de Heilige Doop.

Dat het God believe, U toe te dienen wat gij zozeer behoeft in hetgeen gij nu op u genomen hebt. Ja, laten wij het zó zeggen: in wat God u heeft toebetrouwd. Immers, Hij noemt ons zaad: "Uwe kinderen, die gij Mij gebaad hebt." Daaruit verstaan wij aanstonds, dat die almachtige Jehova Zich ons zaad toe-eigent. Dat wil dus zeggen, dat Hij het ons toebetrouwt, zodat er een zware, gewichtige taak op Uw schouders rust, waarop gij thans voor Zijn aangezicht, uw woord, uw eed hebt gegeven, om uw zaad in die leer te onderwijzen en te doen en te helpen onderwijzen, en hen in de tucht en vermaning des HEEREN voor te gaan.

Daar het ons aan alles ontbreekt - tot hetgeen goed en gangbaar is voor het aangezicht van een vlekkeloze Majesteit - wát blijft er dan anders over dan bij Hem te zoeken wat Hij ook belooft. Hij heeft Zich toch aldus uitgesproken:

Opent uwen mond;
eist van Mij vrijmoedig,
op Mijn trouwverbond;
Al wat u ontbreekt,
schenk Ik, zo gij 't smeekt,
mild en overvloedig.

Dan is de doop zelfs een pleitgrond om bij Hem te zoeken wat wij nodig hebben, voor onszelf en voor ons zaad.

Och, dat gij daarmee dan in het verborgen op uw knieën voor Zijn aangezicht zij, daar Hij overal om verzocht wil worden dat Hij het ons doe, opdat de vrucht daarvan, toegediend door Zijn milde hand, dan ook openbaar worde, om daardoor gevormd te worden in Zijn kennis en gemeenschap, tot dat leven in aanschouwen, om dan eenmaal zonder verschrikking voor Zijn rechterstoel te verschijnen en te bekennen: hier zijn wij, en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, Zijn Majesteit eeuwiglijk tot dankzegging. Dat zij zo.

Petronella Elisabeth; ik doop u in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen

(Staande gezongen Psalm 134: 3)

Eindigen wij met dankzegging (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zo-even gelezen 4e hoofdstuk uit de profeet Micha, en wel nader het 6e en het 7e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

6. *Te dien dage, spreekt de HEERE, zal Ik haar, die hinkende was, verzamelen, en haar, die verdreven was, vergaderen, en die Ik geplaagd had.*
7. *En Ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel, en haar, die verre henen verstoten was, tot een machtig volk; en de HEERE zal Koning over hen zijn op de berg Sions, van nu tot in eeuwigheid.*

Leerrede.

Het hoofdstuk vangt aan met: "Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op de top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien."

Velen onder ons weten het mogelijk nog wel, dat jaren geleden voor mij een tijd aangebroken was van bitter lijden. Toen zag ik niets anders dan de opkomst van de macht van de antichrist, de heerschappij van satan, en deed het zich aanzien alsof alles onder de voet gelopen zou worden. Toen ik, in die zelfde tijd - van slapen kwam niet veel - op de vloer uitgestrekt lag, kwam met kracht dat woord op mijn ziel: "Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, (alsof God sprak: dat moet, dat kan niet uitblijven, want dat is Mijn wil, Mijn eeuwig welbehagen) dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op de top der bergen." In de weken die daarop volgden, en als de nood en het lijden een hoogtepunt hadden, dan was mijn deel, dat mij uit datzelfde hoofdstuk als toegeschikt werd, om eens te gevoelen, eens te verstaan, wie God was in Zijn onveranderlijke raad en wil, dat, al was de macht des duivels en van de antichrist nog zo groot, Hij de Almachtige was, Die Zijn Woord gestand zou doen, en zou daarstellen.

Daardoor is in die tijd, dit hoofdstuk mij enigermate eigen geworden, want ik ben het als doorgeworsteld in bitter en zwaar lijden. Daardoor versta ik het één en ander van dit hoofdstuk, waarin zowel vervat is de wederkeer van het volk Israëls uit de ballingschap, als ook in geestelijke zin, het herstel en de openbaring van Christus in Zijn gemeente.

Als wij hier lezen van het laatste der dagen, dan moeten wij niet denken, gelijk velen dat wel doen, dat het vandaag of morgen, of in alle geval binnenkort, wel de dag zal zijn, dat Christus zal komen op de wolken des hemels en er het einde aller dingen zal zijn. Want, waarlijk, die tijd is er nog niet!! Dan zal er eerst nog wel wat anders in deze wereld gezien worden, zowel van de macht van de antichrist, alsook dat Christus, Koning zijnde, hier op aarde Zijn heerschappij nog eens openbaar zal brengen eer de voleinding van de wereld er is. Immers, al de Schriften moeten vervuld worden, geen tittel noch jota zal er van ter aarde vallen.

Dan denken wij dus bij "Het laatste der dagen", aan iets anders. Want de Schriftuur onderscheidt in grote lijnen drie tijdvakken van de kerk in deze wereld. Het eerste tijdvak vanaf de zondeval tot de wetgeving op de Sinai, in welk tijdvak God Zich openbaarde in gezichten en dromen. Toen was er geen door God geordende en openbare eredienst. Het tweede tijdvak vangt aan, toen God Zijn Wet op de Sinai gaf en Zelf een geordende eredienst instelde welk tijdvak liep tot de komst van Christus en van Johannes de Doper.

Immers, zowel Johannes de Doper als Christus, predikende het Evangelie, zeiden: "De tijd is vervuld (waarvan Mozes en de profeten gesproken hadden), en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie." Het derde tijdvak, dat dus aanbrak met de komst van Christus, wordt in de Schriftuur ook wel genoemd: "De laatste tijd", of: "Het laatste der dagen", omdat er dan - tot de voleinding der wereld - geen verandering meer plaats zal vinden in de openbare eredienst, in de Godsverering.

Dan wordt vervuld dat de berg van het huis des HEEREN vastgesteld zal zijn (dus vast staan en verheven) op de top der bergen en boven de heuvelen, want zoals Christus en de apostelen het Evangelie van het Koninkrijk Gods hebben geleerd, en ingesteld zijn de zichtbare waartekenen, namelijk de sacramenten van Doop en Avondmaal, waardoor God tot ons komt, en wij van de verborgenheden van Zijn Koninkrijk en wil, leren kennen, daarin zal dan geen verandering meer komen.

Want wat kan er vergeleken worden of evenaren met het Evangelie van de volzalige God? Is er hier op aarde iets wat ons vervulling, voldoening en beantwoording kan geven, buiten de openbaring van God en van Zijn genade? Nee toch? Dat is het enige! Dat is in heerlijkheid verheven boven al wat hier is en boven alle godsdienst.

Maar de strijd hier op aarde is er niet minder om! Wij kunnen wel zeggen, dat de listen van satan nog véél gróter geworden zijn dan in het eerste en tweede tijdvak van de kerk.

Immers, satan heeft nu een ervaring van zo'n zesduizend jaar. Dat is geen kleinigheid! Alles wat hij op dit benedenrond aan ervaring heeft, zoekt hij op alle mogelijke wijzen toe te passen, want hij tracht zijn rijk bijeen te houden en doet wat in zijn vermogen is, opdat aan zijn rijk geen afbreuk zou worden gedaan. Ja, kòn het zijn, dat aan de Naam en de zaak van Christus hier niet meer gedacht zou worden. Als er dan in ons hart gaat werken omtrent onze eeuwige belangen, omtrent de kennis van God en van Christus, dat het om Hém te doen is, om Hem te kennen gelijk Hij behoort gekend te zijn tot zaligheid en leven, dan kunnen wij er op rekenen, dat wij geducht kennis zullen maken met de listen en lagen des duivels, van die tiran en vijand. Dat een ieder zich daar tegen wapene, want dat kan niet uitblijven.

Wij mogen hier wel godsdienstig zijn, zéker, en het zwaarste van het zwaarste belijden, uiterst rechtzinnig zijn, zelfs ons hoofd krommen gelijk een bies, en een zak en as onder ons spreiden, dat mag allemaal van satan. Hij zou nog liever hebben, dat wij vloeken en razen en drinken; in goddeloze openbare overtreding leven van de goddelijke Wet, maar, zo niet, dan mogen wij ook godsdienstig zijn, en "zwáár" ook ... als wij ons maar koest houden en in het gareel blijven lopen zodat hij de baas over ons kan blijven. Maar o wéé als het gaat lopen over God en over Christus, als er in ons gaat werken dat Schepper en schepsel bij elkaar behoren en wij niet zalig kunnen zijn, tenzij wij weer in de gunst en gemeenschap van God zijn! Dáár is Hij op tegen!

Zijn er onder ons die te kampen hebben met strijd en woede des duivels? Laat ons daardoor niet in moedeloosheid, in troosteloosheid bij de pakken gaan neerzitten. Immers, dat zijn juist zulke kwade tekenen niet als satan zo openlijk bewijst dat hij op ons tegen heeft, want dan doen wij, wat hij níét wil.

Laten wij dan liever alle strijd, moeite en lijden oppakken; trotseren wat er ook over ons heen gaat en volhouden tot het einde toe! Want er staat: "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden." De leer van Christus is toch: "Strijdt om in te gaan door de enge poort." Christus zegt niet, dat je er wel komt met een handvol godsdienst en met het belijden van de Heere! Hij zegt: "Strijdt om in te gaan." Alsook: "Strijd de goede strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven."

Dàt er zich hier omstandigheden voordoen, waardoor het als voor de hand ligt dat wij in moedeloosheid vervallen, is waar, maar laten wij dan zoeken ons zo dicht mogelijk te houden bij Gods Woord. Daarom, toen deze woorden op mij gingen werken, dacht ik, dat het juist een geschikte stof was, wanneer er onder ons zouden zijn, die in strijd, duisternis en verdriet waren.

Wij begonnen te lezen met: "Te dien dage." Hier is dus sprake van de Nieuw-Testamentische kerk, van de nieuwe bedeling. Het zou dan niet zó zijn, dat de christenen en het mensdom zouden zeggen: "Kijk, zie je, Jezus is voor ons geboren - geboren ook voor mij - en de Heiland is voor zondaars gestorven, dus: het komt wel goed, hoor!" Néén, wij lezen hier: "Te dien dage, spreekt de HEERE, zal Ik haar, die hinkende was, verzamelen." Dan moeten er dus hinkenden zijn!

Wat zijn dat voor mensen? Ik lees in Psalm 35 van David, dat zijn vijanden zich verblijdden als hij hinkende was. Daaronder hebben wij te verstaan, dat hij zódanig allerlei kruis te torsen had, zó met allerlei moeite, bezwaren en tegenspoeden te worstelen had, waardoor het leek, dat hij zou struikelen en vallen.

Nu, zó zouden er onder ons ook kunnen zijn die dermate te kampen hebben met allerlei moeite en duisternis, strijd, lijden, kruis en ellende, teveel om op te noemen, waardoor het ons toeschijnt dat wij als een eenling over de aarde gaan. Ja, laten wij het maar vlakweg zeggen, als een buitenbeentje, als iets bijzonders: "Zó'n mens als ik ben, ... zouden er nog meer zulke mensen zijn? Want ..." en dan gaan wij zelf met ons verduisterd verstand aan de gang. Satan doet er ook

nog wat bij: "Je hebt wel eens gedacht dat het zou veranderen, daar heb je wel eens hoop op gehad, maar wat is nu het einde er van? Tóén was je nog zo getroost, en hoe is het nu? Ook heb je wel eens gedacht dat het beter zou gaan, en wat is er van terecht gekomen?"

Alles op niéts uitgelopen! Je hebt zelfs wel eens gedacht dat je bekeerd zou worden! En waar is het heengegaan? Op niets uitgelopen. Je bent er nog veel verder vandaan als ooit tevoren! Je had gedacht dat het wel anders bij je zou worden, maar kijk nu eens: de zonde is boven je hoofd gegroeid. Het is zelfs zó geworden, dat, in plaats, dat je wat van je zonden te boven bent gekomen, zijn de zonden over jou de baas geworden! Je bent niets anders dan een slaaf van je zonden!"

Ook dit nog: "Vroeger had je nog wel eens tijden dat het heel anders was, dan was er nog wel eens droefheid in je, en kon je je knieën voor God buigen, en had je beantwoording. Dan was er wel eens een tegemoetkoming in je ziel, maar hoe gaat het er nú langs? Nu is het zo, dat wel toepasselijk is: "Wachter! wat is er van de nacht? Wachter! wat is er van de nacht? De morgenstond is gekomen, en het is nòg nacht." Ja, nog méér nacht dan óóit tevoren. Zúlke omstandigheden vinden wij hier onder het woord: "Hinkende." Als mensen, die met twee benen niet goed over de aarde kunnen gaan, maar kreupel zijn, hinkend. Die zichzelf zien: "Vandaag of morgen gaat alles ondersteboven, dan lig ik."

Maar, zéér opmerkelijk, in plaats, dat God hier vraagt naar goede, flinke mensen, die een paar flinke, goede benen hebben, om het pad van Zijn geboden te bewandelen, spreekt Hij hier over hinkenden. Dus mensen die niet uit de weg kunnen, die in allerlei tegenspoeden en ellende zijn. Is dat niet vreemd? Vréémd? Er is niets nieuws onder de zon, want, als het ons soms lijkt dat het vreemd is dat wij zo in duisternis en in ellende gaan, leest dan eens wat de bruid zelf zegt in het eerste hoofdstuk van het Hooglied: "Zeg mij aan, Gij, Die mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legert in de middag; want waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudden Uwer metgezellen? Wat is daar de inhoud van? Dat zelfs de bruid daar spreekt, dat zij geen weg, geen pad weet, niet weet waar zij zich aan te houden heeft. Spreekt de bruid zich daar dan zo flink en kordaat uit? Neen toch, maar zij komt daar in haar armoede voor de dag als een niet-wetende, als een hinkende!"

Als het over tegenspoed gaat, kijkt dan eens naar Abraham, de vader van al degenen die geloven zullen. Wat is het pad van die man geweest? Hij kon zeggen, dat God hem te sterk was geworden en dat hij daardoor Ur der Chaldeeën moest verlaten. Toen is die man op reis gegaan, naar het land dat God hem wijzen zou. Als hij tenslotte in Kanaän komt, spreekt God tot hem, dat Hij dat land aan zijn zaad zou geven. Maar ... intussen hadden zij niet één kind.

Abraham eert God, bouwt de HEERE, Die hem verschenen was, een altaar. Later, als Lot en Abraham uiteengaan, lezen wij nog, dat God aan Abraham belooft: "En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zo zal ook uw zaad geteld worden." En ... wat is het deel van die man geweest? Vijfentwintig jaren heeft satan zijn rol bij hem kunnen laten aflopen:

Waar is God, op Wien gij bouwdet,
en aan Wien g'uw zaak vertrouwdet?

Ja, als Abraham tot zichzelf kwam, dan was het niet zó, dat God hem tégen was, want hij was intussen een groot herdersvorst geworden. Maar, nu bleek ook, dat zijn goud en zilver, zijn dienstknechten en dienstmaagden, al zijn goed ... hem geen vervulling gaf. Want hij had wat van God aangenomen, hij had gelóófd. Hij heeft, op hoop tegen hoop, op God gezien in al de strijd, totdat het tenslotte helemaal niet meer kon. Toen was het zó ver gekomen, dat, al konden Abraham en Sara altijd nogal met elkander overweg, maar nu kon het niet meer. Daar zien wij Abraham buiten de tent zitten en Sara er in, zij konden met praten elkaar niet meer troosten,

want de werkelijkheid was, dat het nu niet meer kòn. Dat waren zij beiden zich goed bewust, en wat moest het nú worden? De boel inpakken en maar teruggaan naar Ur der Chaldeeën?

Kijk, dat kan men wel doen als men zèlf op pad gaat, zoals bijvoorbeeld Bunyan dat beschrijft in "Christenreize" van vriend Gezeggelijk, die, toen hij in poel Mistrouwen terecht kwam, net zo hard terugliep als hij eerst met Christen meegelopen was. Zó gaat het, als je "vrij man" bent. Maar zo ging het niet met Abraham. Hiervan lezen wij, dat, als de dag, de dag van verdrukking, heet werd, er drie mannen tot Abraham kwamen en dat de HEERE ging spreken over de vruchtbaarheid van de tent en over de verwoesting van Sodom. Dat is ook geschied. Die mensen hebben op hun oude dag nog een Izak aan het hart kunnen drukken. Dàt is toch wat geweest! Later zegt de profeet Jesaja er nog van: "Aanschouwt de rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt. Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft." De profeet wil daar zeggen: "Als er nog hinkenden zijn, mensen die geen weg noch pad weten, dan moeten ze maar eens kijken hoe het met Abraham gegaan is en met Sara, en in hoedanige weg God Zijn beloften vervuld heeft. Dat is een weg geweest, waarin alleen God de eer kreeg." Abraham en Sara zijn er tussenuit gevallen, ook met hun gedachten, zodat het zuiver een werk Gods geweest is, een openbaring van Zijn eeuwige, goddelijke liefde. God handelde alzo, daar het Zijn wil was. En: "Wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet."

Wij zien dus, dat het oog van een almachtige God, op die hinkenden is, op die zwervelingen die geen thuis hebben. Want, ik lees hier niet alleen van een hinkende, maar ook van: "En haar, die verdreven was, vergaderen."

Israël was vanwege hun zonden verdreven uit hun land. Eigen schuld! Zij zaten in Babel, tot zelfs in Indië ,in Egypte, en in Assyrië, óveral waren zij heen verdreven, tot aan de einden der aarde.

En, hoe is het nu met ons? Zijn wij ook niet, in geestelijke zin, uit "ons land" gebannen? Wij hebben God gekend aan de wind des daags, verkeerden in Zijn gunst, in Zijn gemeenschap, en voerden heerschappij over de werken Zijner hand.

Wat is nu het deel van de mens geworden? In plaats van heer en meester te zijn over de beesten der aarde, heerst alles over de mens, en is hij een slaaf geworden van de zonde, zodat die heerschappij over hem voert. Dus: uit de gunst, uit de gemeenschap Gods. God zegt, dat Hij ons uit Zijn gunst en gemeenschap heeft gebannen; Hij heeft Adam en Eva uit het paradijs gedreven en Hij heeft daar die engel gesteld met uitgetrokken zwaard, omdat Hij met de zonde niet te doen kan hebben.

Als er nu zijn, die zich bewust zijn, dat zij als het blad van de boom van God zijn afgevallen, uit Zijn gunst en gemeenschap zijn verstoten, dan lezen wij, dat dáár het oog van God op is. Want als er zijn bij wie dat werkelijkheid in het hart is, die zullen zich alles moeten toe-eigenen wat er over hen heen komt als eigen schuld en zonde! Zo heeft elke dag genoeg aan zijn zelfs kwaad. Want wie zal zijn hand opheffen tot God en zeggen: "Wat doet Gij?" Dat kan een goed, godsdienstig mens wel! Dan heeft Gød het gedaan. Maar als wij nu wat weten van "hinkende" en "verdreven" te zijn, dan hebben wij het zèlf gedaan, dan moeten wij het ons zèlf toe-eigenen.

En, bedenkt eens even dat God zondaren goed is! Já!! Je leest in Gods Woord nergens van goede mensen en een goede God, en ... zalig. Néén, maar wel dat Hij zondaren goed is. Die wil Hij zaligen, omdat zij zo rampzalig zijn! Daarom spreekt God hier, dat er onder de Nieuw-Testamentische bedeling gevonden zullen worden die hinkende, die verdreven zijn. Van lui, die nergens bij behoren, die buitenstaanders zijn.

Als nu God hier zo troostrijk spreekt voor buitenstaanders, laten wij dan eens aflaten om er onszelf in te werken. Laten wij dan maar gaan beleven, dat wij buitenstaanders zijn. Dan kan God ons eens komen inzetten. Dan is er gelegenheid dat wij eens kunnen roemen in Zijn genade. Want tot dat doel heeft Hij Zijn Zoon in gerechtigheid verwekt, tot verzoening van de zonden. Jezus heeft Zich doodgeliefd aan het vloekhout des kruises om rampzaligen zalig te maken, om hinkenden te behouden, te verzamelen en om verdrevenen te vergaderen, opdat Hij Zich een gemeente eigende en dat ten eeuwigen leven, om die aan Zijn Vader over te geven zonder vlek of rimpel, verrijkt met Zijn heilsweldaden, met Zijn verdiensten. Welk een Jezus is dat!!

Ik lees dan: "Te dien dage spreekt de HEERE." Hier spreekt geen mens, maar de: "IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL!" De Algenoegzame, Die zegt: "Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! het zij u bekend (waarde hebt gij niet), maar om Mijn heiligen Naam", als de verbondsgetrouwe God. "Ik zal haar die hinkende was, verzamelen, en haar, die verdreven was, vergaderen, en die Ik geplaagd had."

Horen wij het wel? God Zelf zegt: "Die Ik geplaagd had." Daaronder wordt verstaan, dat God aan ons de zonde komt te bezoeken. Hij komt ons hier aan te spreken, dat Hij op ons tegen heeft. Hij wil niet, dat wij hier als vrijbuiters over de aarde gaan, en dat wij een eigen leven leiden.

Hij komt ons hier te bezoeken en zet ons in de ellende, zet ons gevangen onder onze zonden: "Je hebt tegen Mij gezondigd, en daardoor zijt gij uit Mijn gunst en gemeenschap en onder de macht van satan, daardoor overkomt u al die ellende." Maar nu spreekt Hij hier over vergaderen, over verzamelen en in het volgende vers over: "Ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel, en haar, die verre henen verstoten was, tot een machtig volk."

Hoe verzamelt en vergadert God hen? Hoe doet Hij dat? Toch door de verkondiging van Zijn heilig Woord! Want wat is het enige lichtpunt in de donkere nacht van onze zonden? Dat is toch, dat Christus zegt: "Ik ben het Licht der wereld"? Want God doet ons Zijn Woord en leer verkondigen, dat Hij hulp besteld heeft bij een Held, dat Hij een Verkorene uit het volk heeft verhoogd, met Welke Zijn hand vast blijven zal. Zó wordt Christus voor ellendigen, voor diegene die bij zichzelf geen uitkomst zien en in banden des doods zitten: de Eén uit duizend, de Schoonste onder de mensenkinderen.

Wij lezen ook in onze catechismus, dat de Zone Gods Zich door Zijn Geest en Woord een gemeente vergadert ten eeuwigen leven, in de eenheid des waren geloofs. Dat wordt dus Christus toegeëigend. Als Hij dan door Zijn Woord tot ons komt, en ons te verstaan geeft in welk een weg wij zalig kunnen worden, hoe reageert de zondaar daarop? Toch zo, dat hart en zinnen bekoord en ingenomen worden, zodat wij Hem gaan stellen tot het hoogste doel, en naar voren komt: "Als ik U heb, dan ben ik zalig, en buiten U ben ik de eeuwige dood onderworpen." Daarom lezen wij, dat Hij Zich het volk Israëls zou doen aankleven gelijk een gordel kleeft aan de lenden des mans. De discipelen waren ook van die hinkenden, ook van die mensen die uit de gunst en gemeenschap van God waren verstoten. Maar ziet eens, toen Jezus tot hen kwam met Zijn leer en sprak: "Volg Mij", wat is toen hun deel geweest? Was dat: "Ja, maar Heere, kijk ...?" Nee toch! Toen Zijn Woord tot hen kwam, had het zó'n gezag (net zoals het gezag uitoefende bij Abraham, toen hij uit Ur der Chaldeeën ging), dat zij alles in de steek lieten: Matthéüs het tolhuis, anderen de vissersschuit, Nathanaël liep Filippus achterna. Een ieder is in zijn omstandigheden Jezus gaan aanhangen.

Waren zij toen uit de ellende? Neen! Hoort maar wat Jezus zegt: "Gij zijt degenen, die steeds met Mij gebleven zijt in Mijn verzoeking." En zijzelf zeggen: "Heere, tot Wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Zo heeft Hij hen verzameld en vergaderd. Er was voor hen geen andere uitweg. Ja, voor wie er geen andere uitweg meer is, en die uit de ellende gedrongen worden: "Gij zijt het leven! Gij zijt het alleen", die Hem aanhangen, tot

diegenen zegt Jezus: "En Ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel." Dàt is toch geen kleinigheid!

Tot een overblijfsel? Ja zeker! Hij wil hen tot een overblijfsel maken. De wereld wil niets van God noch van Zijn werken weten, maar God noemt hen een overblijfsel omdat bij hen wel de kennis is van Zijn Majesteit.

Hij zegt: Ik wil ulieden stellen dat gij Mij recht kent, en van harte mint en vreest.

Een ieder zou ik wel willen opwekken: als gij uzelf ziet als een kreupele, een verminkte, een hinkende, een weggedrevene, buiten God, als iemand, waar God op tegen heeft, en als God u dan aanspreekt in uw zonden dat gij een overtreder zijt van Zijn Wet, toe, geef God eens plaats. Het is daartoe, opdat Hij ons zou verzamelen en vergaderen uit deze wereld en tot Zich trekken. De bedoeling daarvan is: om ons te stellen tot een overblijfsel, als mensen die God en Christus kennen, die weten wat genade en aanneming is. Hij wil ons dus verrijken met Zijn heerlijke werken.

Dan is het toch niet verwonderlijk dat Hanna aan het einde van zo'n kruisweg, zong: "De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen. De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij." Zò is God! Is Hij geen dierbaar Wezen?

Van de weggedrevenen staat hier nog, dat Hij ze zal maken tot een machtig volk. Een machtig volk? Ja, wèrkelijk! Er zijn veel volken op aarde, kijk alleen maar eens in ons werelddeel, in Europa, hoeveel verschillende volken heb je er niet? Het één is verscheiden van het andere, de mensen spreken verschillende talen, en het ene volk is machtiger dan het andere. Maar het Koninkrijk van God en van Christus is verspreid over de lengte en breedte der aarde en dat zal zijn tot in eeuwigheid.

Als je nu als verloren zondaar onder God valt, en Christus buit je, en Die gaat je reinigen met Zijn bloed, en dekken met Zijn gerechtigheid en inzetten in Zijn Koninkrijk, dan ga je leren, dat allen die al ingezameld zijn en al juichen voor de troon, je broeders en zusters zijn, met degenen die nog hier zijn en ook diegenen, die nog in de baarmoeder besloten liggen. Dat is één grote familie. Een machtig volk!! En wel dáárom een machtig volk, omdat hun Hoofd, namelijk Christus, hen op Zijn schouder draagt: "De heerschappij is op Zijn schouder." Met wereldse koninkrijken is het zo gesteld, dat de onderdanen de troon overeind moeten houden, maar hier hebben wij een koninkrijk waar de Koning Zelf, heel Zijn rijk overeind houdt, waarvan Luther zong:

Houdt Christus Zijne kerk in stand,
Zo mag de hel vrij woeden.
Gezeten aan Gods rechterhand,
zal Hij haar wel behoeden.

Zo is Christus. "Tot een machtig volk."

Vervolgens staat er nog: "En de HEERE zal Koning over hen zijn op de berg Sions, van nu aan tot in eeuwigheid." Wat voor kwaad zou zo'n kerk kunnen overkomen, als Christus er Koning over is, als Hij regeert? In deze wereld is het nogal eens geweest dat soevereine vorsten, echte dictators waren, waardoor er veel bitter leed geweest is. Maar Christus is een soeverein Vorst, Die bij de armen, rijkdom brengt, bij hen die in droefheid zijn, vreugde, die in ellende zijn, vrijheid. In één woord: "Hij geeft sieraad voor as, vreugde-olie voor treurigheid, en het gewaad des lofs voor een benauwde geest, opdat - zulke ellendigen zelfs genoemd zouden worden - eikebomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN", opdat Hij verheerlijkt worde.

Zó gaat het onder de heilsbanier van Vorst Messias als Hij Koning over hen is. Dan regeert Hij over hen en doet dat door Zijn Geest en Woord, waardoor van Zijn scepter niets anders afvloeit dan honing en honingzeem, zoetheid en rijkdom. Bedenkt eens: zó is onze Jezus, zó wil Hij zijn voor ellendigen.

Het is geen zaak van vreugde om onze staat buiten God en Zijn gemeenschap te leren kennen, maar die dat moeten aanpakken die worden hier voorgesteld als degenen waar Hij Zijn heilsweldaden aan wil schenken.

Het is maar in 't kort wat wij gesproken hebben. Wij hebben slechts de hoofdzaken aangestipt. Maar mij dunkt, het is genoeg voor een ieder om er eens over na te denken en het te overwegen. Dat God geve, dat het een woord is, als op de man af: "Kiest u heden, wie gij dienen zult", om zo'n God te kiezen, Die hier onze zonden bezoekt, en ons daaronder vernedert en verootmoedigt, maar ook door het Evangelie vergadert, en wil verrijken met Zijn weldaden, opdat wij zouden zijn als een overblijfsel, en mede zouden behoren tot dat machtige volk, een levend lidmaat van Zijn kerk, waarover Christus, Koning is.

Dat is niet voor een gelegenheid, maar van nu aan tot in eeuwigheid. Dus: wat voorkomt, kome voor: Christus Jezus is Koning. En, als Hij nu als Hoofd bóven is, en alle vijanden heeft verslagen, dan geeft dat goede moed dat wij het leven zullen doorkomen en ook er nog eens eenmaal uit. Want Hij heeft gesproken, dat, alwaar Hij is, ook Zijn dienaar zal zijn.

Heilige het daartoe God Almachtig, opdat wij dan de toevlucht nemen voor onszelf en ook met ons zaad tot Hem, daar het alleen bij Hem goed is. Alleen bij Hem is zaligheid en eeuwig leven, en dat alles Zijn Naam tot heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 72: 10

Dan zal, na zoveel gunstbewijzen, ...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen